

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. CHEBAPCI

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 >
Pe 3 luni 8 >

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătate : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI

91,— Ochiul Dâmboviței —91.

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

 Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

S U M A R

Despre expropriere pentru lucrări militare și de apărarea țării, de d-l G. T. Avinianu.

Jurisprudența Română :

Inalta Curte de casație, și justiție, secția I: *Neda Crăciun cu Constantin Stoenescu.*

Idem: *Gherassimos Andrei Vicenzato cu Cristina Chiriță.*

Idem: *Maria H. Cațașani cu I. Alexandrescu.*

Trib. jud. Ilfov, secțiunea II; *S. Nadler cu Sindicatul falimentului A. Tauber.*

Trib. jud. Ilfov, secția comercială: *Apostol Negulescu cu Maria Teodor Pancu, în calitate de tutoare a minorilor săi copii.*

Jurisprudența Streină :

Curtea de casație din Franța, secția requetelor: *D-na d'Auvergne cu Soții Lefort.*

Cronica.— Bibliografie.

Despre expropriere pentru lucrări militare și de apărarea țării

Când sunt a se executa lucrări civile de utilitate publică, este nu numai util dar chiar indispensabil ca declarațiunea utilității publice să fie precedată de oare-cară cercetări, destinate a pune în evidență și demonstra însăși utilitatea lucrărilor. De asemeni,—precum se practică în dreptul comun în materie de expropriere—, trebuie ca proprietarii ținutului unde sunt a se executa lucrările să fie consultați mai înainte de a se opera în mod definitiv exproprierea fondurilor.

Dar când e vorba de executarea lucrărilor militare și de apărarea țării, este clar să nu mai putem admite formele multiple ca și discuțiunile și întârzierile ce se practică în cursul expropriierilor pentru lucrări civile, căci altmintrelea lucrările de întărirea și apărarea țării, nu s'ar mai putea executa la timp, și ast-fel siguranța statului ar putea fi compromisă. Și când vorbim de

siguranța statului, de salutea comună, atunci trebuiesc lăsate cam la o parte toate considerațiunile de ocrotire a interesului privat. În acest sens a fost și opiniunea raportorului legii de expropriere în Camera franceză, comitele Daru¹⁾.

De altă parte nici o putere alta din stat de cât Regele, șeful Statului și în același timp șeful suprem al armatei nu putea să aprecieze mai în cunoștință de cauză necesitatea executării lucrărilor militare și să decreteze în privința lor, utilitatea publică²⁾.

Discuțiunile urmate în Camera franceză cu ocasiunea înscrierii în legea de expropriațiune a derogățiunilor la dreptul comun în cazul de care ne ocupăm, pe cari le-am adoptat și înscris fără nici o discuțiune în legea noastră de expropriere, prezintă un deosebit interes și lămuresc cât era de necesar a se admite aceste derogățiuni.

Comitele D'Argout, însărcinat a prezenta Camerei proiectul de lege, spunea între altele: «Este posibil, e chiar util să facem apel la observațiunile locuitorilor unui ținut asupra locurilor cari trebuiesc ocupate cu lucrări civile. Și încă într'un mare număr de cazuri definirea locurilor să fie supusă unor certe reguli de la cari să nu ne putem depărta. Dar când e vorba de lucrări militare, locul este necesarmente indicat mai dinainte; totul e subordonat unei condițiuni inflexibile, aceea a necesității». Și argumentând ast-fel conchidea că dispozițiunile titlului I din legea de ex-

1) Monitorul oficial francez, 28 April 1841, pag. 1108.

2) Decis. Cas. II, No. 24 din 12 Martie 1886.

propriere, afară de declarațiunea utilității publice, și ale titlului II, să nu fie aplicabile lucrărilor militare ¹⁾.

Dar aceste propuneri au întâlnit o vie opozițiune din partea mai multor deputați, cari în cap cu d-l Jouselin, propunea un amendament în sensul că numai în caz de urgență dovedită a lucrărilor militare, să se admită excepțiunea propusă.

Amendamentul acesta fu combătut cu mult succes de către d-l Dupin, care între altele spunea: «Să cere să înființați o comisiune de anchetă care să poată primi reclamațiunile cetățenilor, cari ar voi să cerceteze foloasele lucrărilor militare ordonate de guvern? Cum vi s'ar părea această monstruositate ca să constituiți o comisiune de anchetă, care să vie să discute după interese particulare și adesea egoiste, utilitatea sa înconveniente planurilor militare concepute de guvern? Atunci nu s'ar mai putea executa nici un fel de lucrări, nici nu s'ar mai putea lua nici o precauțiune militară. Ar fi să aruncați pe guvern în imposibilitatea de a prevedea în timp oportun la apărarea țării, ar fi să se compromită siguranța statului, cum aici e în chestiune un interes prea mare ca să poată fi comparat cu interesul privat, care în tot cazul e garantat prin îndemnitarea prealabilă».

Amendamentul Jouselin, fu respins după ce mai fu combătut în mod viguros și de către d-l Colonel Lamy, comisar regesc, care între altele obiecta: «Legea în adevăr chiamă comisiunile de plasă să se pronunțe asupra traseului lucrărilor publice civile, cari trebuie să dea naștere la exproprieri. Dar în cazul nostru despre ce înlesniri poate fi vorba? Înțelegem că atunci când e chestiunea de un drum să fie consultați locuitorii ținutului. Înțeleg iarăși ca în cazul acesta, comisiunea de plasă să-și fi format o opiniune, pe care este bine a o consulta. Dar când e vorba de fortificațiuni, putea-vom zice că trebuiesc supuse deliberării comisiunei, situațiunile și detaliile unor lucrări mai tot-d'una complicate cu rezultatele unor probleme de geometrie descriptivă? Nu înțeleg ce lămuriri ați putea dobândi.

Este dar prudent să se facă o excepțiune pentru lucrări militare ¹⁾»

Aceste considerațiuni au motivat crearea dispozițiunilor art. 78, cari conțin derogatiunile și excepțiunile de la regulile dreptului comun în materie de expropriere, admise în cazul special al lucrărilor militare: *Formalitățile prescrise prin titlul I și al II din această lege*²⁾ nu sunt aplicabile la lucrările militare.

Prin urmare procedura expropriațiunei este ast-fel cu totul simplificată, și în cas de lucrări militare nici planurile nici tabelele parcelare nu se mai depun la primăria comunelor situațiunei fondurilor supuse expropriațiunei, și nici comisiunea de plassă numai e chemată a se pronunța asupra direcțiunei lucrărilor, nici prefectul numai are veri o acțiune.

În ce privește declarațiunea utilității publice pentru lucrările militare, trebuie să spunem referindu-ne și celor expuse precedentemente, că ea nu se poate produce alt cum de cât prin decret al Regelui. Așa dispune și art. 88 alin. 2 care stabilește: *Pentru aceste lucrări o ordonanță domnească va determina pământurile cari sunt supuse la expropriere.*

În practica lucrurilor, decretul Regal care declară de utilitate publică executarea unor lucrări militare, face în tot d'auna mențiune și despre planul acelor lucrări și în care plan sunt determinate fondurile necesare a se expropria pentru executarea lucrărilor militare. Dar încă, decretul care emană de la șeful Statului, mai poate să presinte și particularitatea că declarațiunea de utilitate publică poate să resulte precum prescrie art. 78 alin. 2, implicitamente, din determinarea fondurilor supuse expropriațiunei ³⁾.

Am văzut că legea dispensează pe administrațiunea militară numai de îndeplinirea formelor din titlul I și II de unde deducem că în toate prescripțiunile legii de expropriere se vor aplica în tocmai și lucrărilor militare.

Așa, neapărat că procedura expropriațiunei va începe prin îndeplinirea dispozițiunilor din titlul III, relative la pronunțarea sentinței de expropriere

¹⁾ Monitorul Oficial Franc. 9 Febr. 1833 pag. 330.

²⁾ Legea noastră de exproprieri din 20 Oct. 1864.

³⁾ Decis. Cas. Rom. s. II No. 24 din 12 Martie 1886.

și la publicitatea la care această sentință este supusă.— Dar pentru a face pe tribunal să ordone expropriațiunea, administrațiunea militară nu este datoare să presinte tribunalului alte acte de cât singurul decret Regal declarativ de utilitate publică al lucrărilor, precum și planul care indică fondurile de expropriat.—Pe urmă, ca și în dreptul comun, procurorul cere și tribunalul decide expropriațiunea, și prin aceeași sentință numește pe judecătorul director al juriului ce va fi chemat să fixeze îndemnisările cuvenite expropriaților.

Unii autori au pretins ca în cas de expropriațiune pentru lucrări militare, tribunalul trebuie să citeze înaintea sa cu ocaziunea pronunțării sentinței de expropriere, pe cei în drept, și aceasta pentru cuvântul că legiuitorul suprimând, formalitățile din titlul I și II, cari aveau de scop aducerea la cunoștința expropriaților că exproprierea urmează să se facă, aceștia n'ar mai avea în cazul de care ne ocupăm nici un mijloc de a protesta în contra exproprierii.

Credem din contra că negativa e plausibilă, și că tribunalul nici odată nu poate fi ținut să citeze pe cei în drept, și aceasta rezultă în mod clar din însuși textul art. 78 alin. 2, care conține derogățiune numai în ce privește îndeplinirea formalităților din titlul I și II; în colo, legea de expropriere, trebuie să fie aplicată întocmai, și ast-fel fiind, suntem obligați de dreptul comun în materie de expropriere stabilit în art. 20, a afirma că părțile nici odată nu trebuiesc citate.

Este util să ne explicăm dacă măsurile excepționale, în cas de urgență, mai pot fi aplicabile lucrărilor militare, deosebit de facilitățile ce am indicat că sunt prescrise pentru atarî lucrări.— Ca să ne explicăm și mai lămurit, ne punem întrebarea dacă consemnarea prealabilă a îndemnisărei, în loc de plata ei reală, poate să aibă loc și în cas de lucrări militare.

Nu rămâne nici o îndoială, din moment ce este constant, precum vedem că rezultă din titlul VII al legii, care coprinde dispozițiunile generale asupra măsurilor excepționale în cas de expropriere, unde legiuitorul privește și lucrările militare.

De altă parte, dacă este indubitabil ca dispozițiunile măsurilor excepționale sunt aplicabile lucrărilor civile de utilitate publică, când sunt urgente,

cum să nu admitem că ori cât de urgente ar fi, ele, nu pot presenta în pluralitatea cazurilor mai mare urgență de cât lucrările militare, în cât motivele de cari a fost inspirat legiuitorul când a edictat dispozițiunile legii privitoare măsurilor excepționale în cas de expropriere, le întâlnim și sunt mai decisive în cazul lucrărilor militare. De unde conchidem că măsurile excepționale sunt aplicabile în cas de expropriere pentru executarea lucrărilor militare.

Dacă cercetăm acum sub ce condițiuni se pot pune în lucrare măsurile excepționale în cazul de care ne ocupăm, urmează să decidem în primul loc că urgența, pentru atarî lucrări, trebuie neapărat să fie recunoscută prin decretul Regal care le declară de utilitate publică. Și în cas când urgența nu ar fi fost declarată de la început, nu încapă îndoială că ea poate să fie declarată și ulterior, însă tot prin decret Regal, căci am arătat în destul că în cas de lucrări militare, Regele, șeful Statului, este singur în drept a declara utilitatea publică, și prin urmare și urgența lucrărilor.

Continuând mai departe, asupra procedurii expropriațiunii, trebuie iarăși să recunoaștem că administrațiunea militară care ar solicita de la tribunal aplicarea măsurilor excepționale, trebuie să presinte pe lângă titlul de utilitate publică care decretează urgența, și sentința tribunalului care ordonă exproprierea în privința căreia am constatat că în cazul lucrărilor militare, procedura este cu totul simplificată, fiind-că nu se mai elige în îndeplinirea formelor din titlul I art. 2 și titlul II al legii.

În fine administrațiunea militară trebuie să arate tribunalului, ca și în cazul lucrărilor civile, ofertele sumelor ce înțelege a consemna pentru ca tribunalul să poată aprecia și decide, îndemnisările provizorii ce sunt de depus.

În rezumat, toate condițiunile, formele și termenele prescrise de legiuitor în titlul măsurilor excepționale, vor trebui să fie în tocmai observate, atât pentru consemnarea prealabilă a îndemnisărilor cât și pentru trimiterea administrațiunii militare în posesiunea fondurilor, precum în fine și pentru fixarea îndemnisărilor definitive prin juriu.

Posibilitatea aplicațiunii măsurilor excepționale

în caz de urgență, pentru executarea lucrărilor militare, a fost și este recunoscută prin o jurisprudență constantă. Tribunalele au avut foarte adesea, și mai ales acum recent, cu ocaziunea executării fotificațiunilor din țară, ocaziunea de a aplica aceste măsuri față cu lucrările militare, iar Inalta noastră Curte de Casație a admis că aceste măsuri sunt aplicabile, cu condițiunea de a se observa în tocmai prescripțiunile titlului VII din legea de expropriere.

Acestea sunt principiile cari cârmuesc aplicațiunea măsurilor de expropriere pentru lucrări militare și de apărarea țării,—și cestiunea e precum fie-cine vede,—interesantă atât din punctul de vedere al interesului privat, cât și din acela predominant al interesului general.

G. Th. Avinianu.

Avocat

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 16 Septembrie 1897

Președenția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Neda Crăciun Damian cu Constantin Stoenescu.

Mandat.—Avocat.—Ce este avocatul.—Când declarațiile lui pot fi primite în justiție.

Avocatul nefind de cât mandatarul părții litigante, declarațiile lui nu pot fi primite în justiție, de cât numai intru cât ele sunt făcute cu încuviințarea clientului său.

Decisiunea No. 319. Respins recursul făcut de Neda Crăciun Damian contra sentinței trib. Dolju, secția II, cu No. 518/96.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier D. Hentzescu;

Pe d-l avocat Gr. Urlățeanu, din partea recurentei, în desvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l avocat Niculescu, din partea intimatului C. Stoenescu, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare;

«Tribunalul ca să mă condamne se bazează pe mărturisirea făcută de mine la prima instanță, orî, eu, am invocat proba cu martori ca să dovedesc că ginerele meu m'a înșelat să fac acea mărturisire, promițând că acei 1000 lei mi'î va înapoia, și tribunalul mi-a respins acea probă sub cuvânt că eu am declarat la prima instanță că n'ași fi făcut nici o mărturisire, eu într'adevăr am opus tribunalului că la 1-a nu am fă-

cut nici o mărturisire, dar am înțeles că n'am făcut o mărturisire valabilă de oare-ce adversarul meu a întrebuițat dol ca să mă determine a o face, și rău tribunalul îmi respinge proba cu martori».

Având în vedere sentința supusă recursului din care rezultă; că Neda Crăciun Damian a fost chemată de Constantin Stoenescu d'inaintea judecătorului de pace din Craiova pentru a fi condamnată la plata sumei de una mie lei, ce îi datora de la constituirea dotii fiicei sale; că Neda Crăciun Damian, recunoscând această datorie d'inaintea judecătorului de pace, a fost condamnată la plata susmenționatei sume; că după aceea Neda Crăciun Damian a făcut apel, la tribunalul de Dolj și avocatul ei, voind a reveni asupra mărturisirii făcută de clienta lui la prima instanță, a susținut că dânsa a făcut o mărturisire, însă acea mărturisire fusese obținută prin dol de reclamantele Stoenescu, cerând a dovedi aceasta prin martori; că în urma acestei cereri, președintele tribunalului, interpellând direct pe apelanta Neda Crăciun Damian, dânsa a declarat pur și simplu, fără rezerve și fără altă explicație, că ea n'a făcut nici o mărturisire d'inaintea judecătorului de pace; că în fața unei asemenea declarațiuni categorice a apelantei, tribunalul a respins cererea avocatului, de a dovedi cu martori că clienta lui fusese înduplecată prin dol de a face mărturisiri în justiție, pentru motivul că o asemenea cerere nu mai avea nici o rațiune în cauză și era lipsită de obiect;

Considerând că avocatul nefind de cât mandatarul părții litigante, declarațiile lui nu pot fi primite în justiție de cât numai intru cât ele sunt făcute cu încuviințarea clientului său;

Că pe cât timp în specie Neda Crăciun Damian declarase înaintea tribunalului că dânsa n'a făcut nici o mărturisire la prima instanță, apoi cererea avocatului ei, de a proba cu martori că dânsa făcuse o mărturisire obținută prin dol, devine neadmisibilă, căci contraținea într'un mod formal declarațiile clientei lui, cât și modul ei de apărare, și deci cu drept cuvânt tribunalul a respins această cerere ca fără obiect, căci nu putea fi vorba de o mărturisire obținută prin dol, acolo unde partea interesată susținea că mărturisire n'a existat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Audiența de la 30 Septembrie 1897

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Gherassimos Andrei Vicentzato cu Cristina Chiriță

Apel.—Ce cereri se pot face în apel.—Cereri reconvenționale.—Mijloace de apărare.—Cerere în revendicare.—Dacă se poate cere de la revendicant, în apel, costul îmbunătățirilor făcute imobilului revendicat și plata besmanului.—(Art. 327 proc. civilă).

Vinzare.—Transcripțiune.—Vânzarea aceluiași imobil la două persoane diferite de către două persoane diferite.—Care din aceste vânzări este valabilă.

Probe.—Aprecierea probelor.—Suveranitatea instanțelor de fond.

1) De și în regulă generală nimeni nu poate fi lipsit de beneficiul a două instanțe, însă se pot face pentru

prima oară în apel cereri de compensațiune, și cereri cari servesc, ca mijloace de apărare la acțiunea principală, cum sunt cererile reconvenționale cari, stând în legătură cu acțiunea principală, au de obiect de a o nimici sau de a'i micșora efectele.

Ast-fel, într'o acțiune în revendicare, acela de la care se revendică, poate cere pentru prima oară în apel ca la cas când revendicantul ar obține câștig de cauză, el, posesorul de la care se revindecă, să fie despăgubit de îmbunătățirile făcute la imobilul revendicat și de valoarea bezmanului plătit pentru acel imobil, căci această cerere a sa neavând alt scop de cât de a micșora pentru dânsul efectele acțiunii în revendicare și să-i împuțineze pierderile la care ar fi expus, și fiind și o cerere în strânsă legătură cu acțiunea principală, nu poate fi privită ca o cerere nouă, ci ca un mijloc de apărare la acțiunea principală.

2) Când un imobil este vândut la două cumpărători, de către două persoane diferite, ce se pretind proprietare, în asemenea cas nu mai poate fi vorba de efectele transcripțiunii, care nu regulează de cât relațiile juridice dintre persoanele deținând drepturile lor de la același autor, ci este chestiune de a se ști care dintre vânzătorii imobilului înstreinat era în drept de a'l înstreina, căci transcrierea cumpărării unui imobil de la o persoană ce nu este proprietara aceluși imobil nu poate da acestei persoane însuși dreptul de proprietate.

Ast-fel cumpărarea făcută de la adevăratul proprietar prin act cu dată certă, de și netranscris, este valabilă, nu cea făcută în urmă de o altă persoană cu act transcris în regulă, însă nu de la adevăratul proprietar.

3) Instanțele de fond sunt suverane aprecietoare a probelor ce se produc de părți.

Desisiunea No. 339.—Casată decisiunea Curții de apel din Galați, secția I, cu No. 71/96, în urma recursului făcut de Gherassimos Andreiș Vicentzato.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de dl. consilier D. Hëntzescu;

Pe d-nul avocat D. Chebapci, din partea recurentului în desvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-nul avocat C. G. Cociaș, din partea intimetei Cristina Chiriță, în combateri;

Deliberând.

Asupra mijlocului I de casare.

«Greșită interpretare și violare a art. 327 pr. civ. întru cât s'a respins cererea de a fi despăgubit pentru construcțiunile și îmbunătățirile ce le-am făcut la vie.

Având în vedere că obiectul acțiunii de față este cererea intimetei, Christina Chiriță, de a se obliga recurentul Gherassimos Andreiș Vicentzato să'i restituască în

plină proprietate o vie de șase pogoane, situată în comuna Cozasu, plasa Vădeni, jud. Brăila, că recurentul, care deținea acea vie ca proprietar de bună credință, a cerut în mod subsidiar de la Curtea de apel, ca, în cas de a se admite reclamația intimetei de azi, Christina Chiriță, dânsa să fie obligată a'l despăgubi de plata bezmanului pe anii neplătiți de autorul ei Thoma Machedon și de valoarea îmbunătățirilor făcute la vie;

Că Curtea de apel considerând această cerere ca o cerere nouă care n'a fost propusă la prima instanță, o respinge ca neputând fi făcută pentru prima oară în apel;

Considerând că art. 327, din procedura civilă, prevede două excepțiuni la regula generală, după care nimeni nu poate fi lipsit de beneficiul a două instanțe, și anume: Că se pot face în apel, întâi, cereri de compensațiune, și, al doilea, cereri care servesc ca mijloc de apărare la acțiunea principală; că, prin această din urmă, speciă de cereri, legiuitorul a înțeles cererile reconvenționale cari, stând în legătură cu acțiunea principală, au de obiect de a o nimici sau de a'i micșora efectele;

Considerând că, în speciă, de și Vicentzato pretindea că cele șase pogoane de vie revendicate sunt dreapta sa proprietate, însă, pentru cazul când justiția ar decide ca el să le restituie reclamantei, dânsul a cerut să fie despăgubit de îmbunătățirile făcute la acea vie și de valoarea bezmanului plătit; că dar, era vorba de o cerere care, de și n'avea de scop de a respinge acțiunea reclamantei Christina Chiriță în totul, dar totuși tindea să micșoreze pentru recurentul Vicentzato efectele acelei acțiuni și să'i impuțineze pierderea la care era expus; că, de asemenea, cererea sa era în strânsă legătură cu cererea principală; că întrunind aceste condițiuni, ea nu putea fi privită ca o cerere nouă, ci ca un mijloc de apărare la acțiunea principală, care intră în previziunile excepționale ale art. 327 citat și putea fi propusă pentru prima oară în apel;

Considerând că ast-fel fiind, și intru cât Curtea de apel a respins cererea lui Vicentzato ca o cerere nouă făcută pentru prima oară înainte sa, Curtea a interpretat greșit și a violat art. 327 din procedura civilă, și prin urmare acest mijloc de casare este întemeiat;

Asupra mijlocului II de casare:

«Exces de putere și violarea tuturor regulilor ce guvernează dobândirea dreptului de proprietate imobiliară, întru cât s'a înlăturat actul meu de cumpărături de la administrația domeniului Brăila, proprietatea viei»;

Având în vedere că recurentul, Gherassimos Vicentzato a invocat, ca mijloc de apărare, dinaintea instanțelor de fond, că actul de cumpărare pe care intimata de astăzi, Christina Chiriță, și întemeia acțiunea ei în revendicare, nu fusese transcris și că, dânsul fiind o

terță persoană, acel act de cumpărare nu'i era opo-sabil; având în vedere că Curtea stabilește în fapt că cele șase pogoane de vie supuse bezmanului, ce se re-vendica de Christina Chiriță, fusese cumpărate de au-torul ei, Toma Machedon, în anul 1869 de la Tănase Popescu cu act de vânzare purtând dată certă, pe când Gherassimos Vincentzato le cumpărase mai în urmă cu act transcris la tribunal, însă nu de la aceeași persoană ci de la administratorul domeniului Brăila;

Având în vedere că Curtea mai stabilește de aseme-nea că Tănase Popescu era proprietarul pogoanelor vândute, și asupra acestui punct nu s'a formulat nici-un motiv de casare;

Considerând că pe cât timp este constant în fapt că imobilul în litigiu fusese vândut autorului intimatului și recurentului de astă-zî de două persoane diferite, și pe cât timp este de asemenea constant că Tănase Popescu era adevăratul proprietar al imobilului vândut, apoi cu drept cuvânt Curtea de apel nu a ținut seamă de lipsa de transcripțiune a actului de vânzare făcut de Tănase Popescu și a opus acest act, având dată certă dar netranscris, lui Gherassimos Vincentzato, căci în cazul, când un imobil este vândut la două cumpărători de către două persoane diferite ce se pretind proprietare, nu mai poate fi vorba de efectele transcripțiunii, cari nu regulează de cât relațiile juridice dintre persoane deținând drepturile lor de la acelaș autor, ci este ce-stiune de a se ști care dintre vnzătorii imobilului în-înstrăinat era adevăratul proprietar și prin urmare era în drept de a'l înstrăina, cunoscut fiind de mai înainte că transcrierea cumpărării unui imobil de la un a non domino nu poate da acestuia însuși dreptul de pro-prietate;

Că așa fiind motivul cată a se respinge ca neîn-temeiat;

Asupra mijlocului III de casare:

«Exces de putere, întru cât, pe temeiul martorilor, s'a înlăturat un act public, declarația autorilor inti-matului; că n'are nici-o pretenție asupra viei».

Considerând că din decizia atacată rezultă că inti-mata Chiriță, nerecunoscând că petiția de renunțare la dreptul de bezman este scrisă și subscrisă de autorul său Toma Machedon, recurentul Vicentzato a propus martori pentru a dovedi că acea petiție este opera lui Machedon;

Considerând că Curtea constată că din depunerile a-celor martori nu rezultă faptul alegat, fiind contrazi-cătoare și combătute de depozițiile martorilor părții adverse, ast-fel că nu i-a putut forma convingerea în această privință;

Considerând că întru cât recurentul n'a putut face dovada alegațiunilor sale, și întru cât Curtea, ca in-stanță de fond, este suverana apreciatoare a probelor ce se produc de părți, apoi cu drept cuvânt și fără

a comite vre-un exces de putere dânsa a înlăturat petițiunea de care e vorba, și dar și acest mijloc urmează a fi respins ca neintemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Audiența de la 7 Octombrie 1897

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Maria H. Cațafani cu I. Alexandrescu

Tutelă. — Comunicarea ei, — Dacă comunicarea făcută unui tutore demisionat, dar a cărui demisiune n'a fost încă admisă de tribunal, este bine făcută.

Comunicarea unei hotărâri în persoana unui nou tutore confirmat de tribunal, este bine făcută, chiar dacă acest tutore demisionase, dacă însă această comunicare s'a făcut acestui tutore mai înainte ca tribunalul să admită demi-siunea sa din tutelă.

Decisiunea No. 347.— Casată, în urma recur-sului făcut de Maria H. Cațafani, cu autorisația soțului său H. Cațafani, sentința tribunalului Râmnicu-Sărat No. 343/96.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier D. Hănțescu;

S'a ascultat D-l B. Missir, avocatul recurentei Maria H. Cațafani, în dezvoltarea motivului de casare;

D-l Gherghiceanu, avocatul asistent al intimaților I. Alexandrescu tutorul casei defunctului P. Costescu și P. Costescu, fiu și moștenitor al lui P. Costescu, în combateri;

D-l Procuror general G. Filitti în concluziuni, fiind în cauză minori.

Curtea deliberând,

Asupra motivelor de casare:

I) «Violarea art. 380 și 391 pr. civ., combinat cu art. 76 din legea Judecătoriilor de ocoale de la 9 Martie 1879. Tribunalul după ce constată în fapt că tutorele I. Alexandrescu a demisionat la 21 Iunie 1895 și că la 5 August acelaș an s'a ales alt tutor d-l Dr. Gorănescu a cărui dimisie se primește la 30 Septembrie 1895, când consiliul de familie alege și în locul acestuia pe d-l C. Botescu, pentru că d-l Dr. Goronescu nu voia să depună garanția, totuși trib. susține că în drept tot I. Alexandrescu era tutor la 12 Septembrie 1895 și că lui trebuia să se înmăneze, în acea zi cartea de judecată No. 616/95, rămasă definitivă și ast-fel violează și rău interpretează art. 380 și 391.

II) «Greșită aplicare a art. 418 c. civ. Imprejurarea că un tutore n'a depus încă socotelile la eșirea sa din tutelă, nu'i conferă titlul de tutore, el nu poate fi con-siderat ca având încă această calitate în tot timpul cât va refusa a depune compturile, aceasta 'l poate supune penalității prevăzute de lege iar nici de cum nu'l îngădue a păstra tutela și a fi considerat ca atare, mai ales când alt tutore a fost confirmat în locu-î.

III) «Eroare grosieră de fapt din cauză că la 12 Sep-tembrie 1895 era tutore al casei Petrescu, Dr. Gorănescu, iar nu Alexandrescu, și deci lui nu i se putea comunica cartea de judecată No. 616/95.

IV) «Violarea art. 735 pr. civ. trib. nu putea declara nul actul de procedură cu data de 12 Septembrie 1895 de oare-ce nu era făcut nici de un funcționar necompetente, nici nulitatea nu era formal pronunțată de lege nici nu s'a călcat vre o formă care ar fi ridicat părții, dreptul de a o putea repara, din contra dacă partea adversă pretinde că comunicarea nu a fost făcută în conformitate cu legea, n'avea de cât să useze de calea apelului probând că e în termen a'l face».

Având în vedere sentința atacată cu recurs din care rezultă că Maria Cațafani a intentat acțiune în revindicare înaintea judecătorului de pace Plăinești, cerând a fi obligați moștenitorii defunctului P. Costescu, reprezentăți prin tutorul lor I. Alexandrescu, a'î lăsa în posesie și plină proprietate o întindere de pământ: că această reclamațiune a fost admisă de judele de pace prin cartea de judecată cu No. 616/95, în lipsa intimărilor minorii;

Că în acest timp, tutorele Alexandrescu cerând a fi apărat de această tutelă, cererea a fost admisă și consiliul de familie la 5 August 1895, a ales tutor pe d-rul Gorănescu sub condițiune de a da garanție; că de la această dată I. Alexandrescu încetase de a fi tutore și că tutorele ales era d-rul Gorănescu;

Considerând că, în această stare fiind lucrurile, Maria Cațafani comunică copie de pe menționata carte de judecată în persoana noului tutor dr. Gorănescu și contra acestei cărți ne făcându-se opozițiune ea rămâne definitivă, și după cererea recurentei de azi, se investește cu formula executorie și se pune în executare contra minorilor; că la această executare, I. Alexandrescu reales din nou tutore, face contestație și obține de la judele de pace, cartea de judecată cu No. 106/96 prin care se anulează titlul executiv pe motiv că comunicarea copieii de pe cartea de judecată rău a fost făcută în persoana d-rului Gorănescu, ca tutor, de oare-ce și densus ceruse a fi apărat de tutelă și această cerere fusese încuviințată, că această carte de judecată a fost confirmată de tribunalul R.-Sărat prin sentința atacată cu recurs;

Considerând însă că cartea de judecată a fost comunicată d-rului Gorănescu la 12 Septembrie 1895 și Tribunalul n'a admis apărarea sa de această tutelă de cât la 30 Septembrie, acelaș an, că dar comunicarea fusese făcută înainte de decisiunea tribunalului;

Considerând că ultimul aliniat al art. 380 din c. civ., pune îndatorire tutorelui ales care a cerut apărarea sa a administra provisoriu tutela până la decisiunea tribunalului, că din momentul ce este constant că atunci când s'a comunicat cartea de judecată d-rului Gorănescu, tribunalul nu admisesse apărarea sa, și că dar el avea în virtutea legii administrarea provisorie a celei averi, este invederat că comunicarea cărței de judecată făcută în persoana sa, este o comunicare făcută persoanei în drept și prin urmare opozabilă minorilor.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ILFOV, SECȚIUNEA II

Audiența de la 1 Octombrie 1897

Preșidenția d-lui D. A. MAVRODIN, Președinte

Sentința civilă No. 577

S. Nadler cu Sindicul falimentului A. Tauber

Apel.—Carte de judecată.—Pronunțată contradictoriu.—Termen de apel.—Cum trebuie calculat.—Instanță necompetentă.—Trimiterea la instanță competentă.—Dacă această trimitere trebuie făcută tot în termen.

Asemănat art. 92 din legea judecătorilor de ocoale din 1896, termenul de apel în contra cărților de judecată, pronunțate contradictoriu, este de o lună, și acest termen trebuie calculat până în ziua când apelul este introdus înaintea instanței competente a'l judeca.

Ast-fel, este tardiv apelul care, de și introdus de apelant în termen înaintea secțiunii comerciale a unui tribunal, însă este trimis peste termenul de o lună de această secțiune ca necompetentă, înaintea secțiunii civile.

S'au ascultat: Dl. avocat ~~Nadler~~, din partea apelantului Nadler, în susținerea apelului, precum și D-l judecător sindic, D. O. Șuțu, în combateri.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere că S. Nadler cu petițiunea înregistrată la No. 2294, din 8 Februarie 1897 și adresată direct d-lui Președinte al Tribunalului comercial, a declarat apel în contra cărței de judecată cu No. 336 din 1897 a d-lui jude Ocol. I din București, pronunțată în procesul cu Dl. N. C. Filitis, sindicul falimentului A. Tauber pentru daune; că tribunalul comercial prin sentința No. 779/97 constatând că afacerea este de natură civilă, a dispus trimiterea ei d-lui Prim-Președinte, pentru a o repartiza;

Având în vedere adresa No. 8237/97 prin care acest Tribunal este sesizat cu judecata apelului făcut de S. Nadler;

Având în vedere că mai înainte de a intra în discuțiunea acestui proces urmează a se examina dacă apelul este în termenul legal;

Având în vedere că, conform art. 92 din legea judecătorilor de ocoale din 1896, termenul de apel în contra cărței de judecată pronunțată contradictoriu este de o lună de la pronunțarea lor;

Având în vedere că, în speță, cartea de judecată supusă apelului este pronunțată contradictoriu în ziua de 23 Ianuarie 1897, iar acest tribunal este avizat de apelul lui S. Nadler tocmai în ziua de 17 Mai 1897, adică peste termenul prescris de menționatul articol;

Având în vedere că, dl. apărător al apelantului pretinde că apelul a fost introdus în termen la tribunalul de comerț și că primirea acestui apel trebuie a fi considerat de la epoca când a fost prezentat d-lui Președinte al tribunalului comercial, iar nici de cum din ziua când apelul a fost primit la această secțiune;

Având în vedere, că dacă în specie apelul a fost introdus în termen înaintea d-lui Președinte al tribunalului comercial, aceasta este fără nici o utilitate de oare-ce dl. Președinte al tribunalului comercial nu avea competența de a-l primi; că prin urmare față cu cele expuse, apelul făcut de S. Nadler urmează a se respinge ca tardiv;

Pentru aceste motive, redactate de dl. judecător C. Crasnaru,

Respinge ca tardiv apelul declarat de S. Nadler la cartea de judecată No. 336 din 1897, a judeului ocolului I din București.

(ss) D. A. Mavrodin, C. Crasnaru, Petre M. Petrescu.
p. Grefier, N. Cristescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ILFOV, SECȚIA COMERCIALĂ

Audiența de la 17 Septembrie 1897

Președenția D-lui P. OBEDENARU, judecător

Sentința No. 1507

Apostol Negulescu cu Maria Teodor Pancu, în calitate de tutoare a minorilor săi copii

Contestațiune. — Opozițiune. — Apel. — Dacă hotărârile date în materie de contestațiune sunt supuse opozițiunii. — (Art. 402 din pr. civilă).

Hotărârile pronunțate asupra contestațiunilor, nu se pot ataca pe calea opozițiunii ci numai pe aceea a apelului.

S'au ascultat: d-l avocat G. Constantinescu, din partea intimată Maria Teodor Pancu; d-l avocat E. Ioachimescu, din partea oponentului Apostol Negulescu, precum și d-l loc-țitor de procuror, fiind minor în cauză, în conclusiuni.

Tribunalul deliberând,

Asupra incidentului ridicat în instanță de către intimata, de a se respinge opoziția făcută de Apostol Negulescu ca inadmisibilă.

Având în vedere conclusiunile părților cum și conclusiunile d-lui loc-țitor de procuror;

Având în vedere că în speță este vorba de opoziție făcută în apel, la contestațiune;

Având în vedere că contestațiunea fiind o cale extraordinară de reformarea hotărârilor, legiuitorul prin art. 402 din pr. civ. stabilește că hotărârile pronunțate asupra contestațiunii sunt supuse apelului de unde rezultă că o asemenea hotărâre nu poate fi atacată pe calea opozițiunii când hotărârea este dată, ci nu mai pe calea apelului; că de s'ar admite contrariul, ar fi a se crea părței un drept pe care legea nu'l acordă;

Că ast-fel fiind opoziția urmează să fie respinsă ca inadmisibilă;

Pentru aceste considerante redactate de d-l judecător P. Obedenaru;

In virtutea legii în majoritate,

Respinge ca inadmisibilă opoziția făcută de Apostol Negulescu contra sentinței acestui tribunal cu No. 913/97.

(ss) Obedenaru, V. Miclescu.

p. Grefier, S. Niculescu

Opiniune

Sub-semnatul sunt de părere că chiar în materie de contestație dreptul comun urmează a se aplica, întru cât nu rezultă în mod explicit din textele relative la această materie că s'ar fi ridicat părților dreptul de opozițiune.

Prin urmare cred că în principiu opozițiunea este admisibilă și că urma a se procede la cercetarea fondului procesului.

(ss) Em. Miclescu

JURISPRUDENȚA STREINĂ

CURTEA DE CASATIE DIN FRANȚIA, SECT. REQUETELOR

Audiența din 25 Octombrie 1897

Președenția D-lui TANON, președinte

Testament. — Neprezentarea lui. — Responsabilitate. — Efecte.

După ce s'a constatat în fapt că testamentul unei persoane a fost văzut după moartea ei, că conținea o pensiuine viageră în profitul unui vechi servitor, și că bărbatul testatoarei a asigurat executarea (pensiunii) în tot timpul vieții sale, dacă acest testament numai este produs, presunțiunea este că a fost ascuns de moștenitorii testatoarei, cari refuză de a'l executa, și că dar trebuie să fie considerat ca valabil și regulat, și că, prin urmare, legatarul are drept la pensiuina viageră cu care este grațificat.

Respins, în urma raportului făcut de d. consilier Feut, și conform cu conclusiunile d-lui avocat general Eugène Duval, recursul doamnei d'Auvergne, contra unei deciziuni a Curții din Nancy, cu data de 2 Maiu 1896, dată în profitul soților Lefort.

Avocat pledant, d. Trèzel.

(Gazette des Tribunaux).

CRONICA

Curioasă țară mai este și Anglia! Ce mult diferă de țara românească! Acolo funcțiuni colosale retribuite nu găsesc amatori, pe când la noi cea mai mică slujbă, pune în mișcare întreg corpul electoral.

Dilele acestea se retrage un judecător de la Inalta Curte de Justiție din Londra, post retribuit cu suma de 150,000 lei pe an, și până acum nimeni nu și-a pus candidatura. La noi, pentru un loc de copist, deputații, senatorii, alegătorii, agenții electorali, cu un cuvânt toate roțile și șurupurile mașinei parlamentare se pun în mișcare, și întind de pulpanele miniștrilor, ca să plaseze câte un protegiat. Ce dulce e și budgetul ăsta, D-le!

BIBLIOGRAFIE

A apărut 2 volume:

TRATAT TEORETIC ȘI PRACTIC

DE

PROCEDURA CIVILA

DE

DIMITRIE CHEBAPCI

Doctor în drept, Avocat

Primul volum conține: Legea judecătoriei de pace, acțiunile posesorie, acțiunea de revendicare, regulamentul de hotărânicie, legea de expropriere pentru cauză de utilitate publică.

Volumul al II-lea conține:

ESECUȚIUNEA SILITĂ

Ambele volume fiind de mare folos, magistraților, avocaților și studenților în drept, ele se găsesc de vânzare la autor str. Plantelor No. 39, și se pot procura în urma unei scrisori și a înăntării costului prin mandat postal.

Fie care volum costă 12 lei, ambele volume 24.

A apărut și Vol. III:

Despre execuțiunea silită imobiliară

Prețul tot 12 lei.

Imprimarea s'a făcut în Tipografia Codreanu, str. Carol 19.